

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 374/2013 zo 16. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], rod. [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA], a [REDAKČIA], rod. [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 374/2013 zo 16. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania ako žalobcovia v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 21 C 122/2004, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o určovacej žalobe, že špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch sťažovateľov.

V predmetnej veci rozhodoval aj Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd, ktorý rozsudkom č. k. 5 Co 339/2012-475 z 30. apríla 2013 žalobe vo veci samej vyhovel a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v sume 298,50 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 66 628,01 €.

Sťažovatelia poukazujú na tú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 30. apríla 2013, ktorým tento odôvodnil výrok o náhrade trov konania, pričom uvádzajú:

„Z odôvodnenia Rozsudku KS BA vyplýva, že súd pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z tarifnej hodnoty veci 2.389.962,10 Eur (72.000.000,- Sk), t. j. v súlade s § 10 ods. 1 a 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z... v znení účinnom v čase uskutočnenia jednotlivých úkonov právnych služieb z ceny nehnuteľnosti určenej v znaleckom posudku [REDAKČIA], č. 18/2007. Na takmer 4 stranách odôvodnenia Rozsudku KS BA sa nachádza zdôvodnenie priznanej výšky náhrady trov právneho zastúpenia.“

Proti rozsudku krajského súdu z 30. apríla 2013 podal žalovaný dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením zo 16. apríla 2014 tak, že dovolanie odmietol a žalovaného zaviazal nahradiť sťažovateľom trovy dovolacieho konania vo výške 1 483,23 €. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd „*pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z tarifnej hodnoty veci 26.877,07 Eur (700.000,- Sk) v zmysle znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] č. 019/2004. Stanovenie takejto výšky tarifnej hodnoty veci a s tým súvisiace využitie záverov znaleckého posudku č. 019/2004, Porušovateľ nijakým spôsobom neodôvodnil.*“

Sťažnosť sťažovateľov smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu „*v časti výroku o náhrade trov konania*“. Sťažovatelia namietajú, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je riadne odôvodnené, pričom právne závery najvyššieho súdu pri určení hodnoty nehnuteľností sú arbitrárne. Keďže iné ďalšie skutočnosti sťažovatelia nenamietali, ústavný súd, súc viazaný obsahom sťažnosti, posudzoval ich sťažnosť v rozsahu nimi uplatnených námietok.

V sťažnosti poukazujú na § 9 ods. 1 a § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) a § 151 ods. 2 a § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pričom ďalej uvádzajú:

«*Z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava III. pod sp. zn. 21 C 122/2004 vyplýva, že posledná súdu známa hodnota nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania, vyplýva z listiny označenej ako „Vyhlásenie vkladateľa podľa § 60 ods. 1 Obchodného zákonníka“ zo dňa 21. 06. 2007, vystavená a podpísaná pôvodnou žalovanou ([REDAKOVANÉ]), v ktorej listine je konštatovaná hodnota nehnuteľností vo výške 72.000.000,- Sk. Listina odkazuje na závery znaleckého posudku č. 18/2007 zo dňa 18. 06. 2007, vypracovaného [REDAKOVANÉ].*

V rozsahu takto súdu známej hodnote nehnuteľností bola aj Sťažovateľom ako úspešným účastníkom súdneho konania priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, keď Krajský súd v Bratislave vychádzal v Rozsudku KS BA z tarifnej hodnoty veci 2.389.962,10 Eur (72.000.000,- Sk) na podklade uvedenej listiny.

Na základe podaného dovolania následne vec prejednal Porušovateľ, ktorý odmietnutím mimoriadneho opravného prostriedku fakticky rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil. O trovách dovolacieho konania však Porušovateľ rozhodol tak, že za tarifnú hodnotu veci považoval sumu 26.877,07 Eur (700.000,- Sk) v zmysle znaleckého posudku [REDACTED] č. 019/2004.

Porušovateľ odklon od právneho názoru Krajského súdu v Bratislave v otázke tarifnej hodnoty veci nijako nezdôvodnil. Rovnako Porušovateľ nijako nezdôvodnil aplikáciu záverov znaleckého posudku vypracovaného v roku 2004, keď z obsahu spisu bola jednoznačne zrejmá a odvolacím súdu už i judikovaná známa hodnota predmetu sporu, stanovená (neskorším) znaleckým posudkom z roku 2007, ktorý hodnotu predmetu sporu výrazne a podstatne aktualizoval.

Porušenie ústavného poriadku bez akýchkoľvek pochybení vzniká pri arbitrárnom (svojoľnom) postupe premietajúcom sa do excesu Uznesenia NS SR. Arbitrárnosť rozhodnutia Porušovateľa vyplýva najmä:

- z nesúladu doterajších záverov vo veci hodnoty sporu (hodnota určená znaleckým posudkom v roku 2007, akceptovaná odvolacím súdom pri rozhodnutí o výške náhrady trov konania) s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami Porušovateľa (bezdôvodná aplikácia záverov znaleckého posudku z roku 2004),

- z postupu, ktorý je v nesúlade s obsahom doterajšej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú prax spočívajúcu v aplikácii záverov neskôr vypracovaného posudku na ohodnotenie predmetu sporu),

- z nerešpektovanie kogentnej normy, ktorá je v rozpore s princípmi spravodlivosti (ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky, v spojení s ust. § 151 ods. 5 O. s. p.),

- z hodnotenia dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (favorizovanie skôr vypracovaného znaleckého posudku namiesto znaleckého posudku, obsahujúceho aktuálnejšie a reálnejšie stanovenie hodnoty predmetu sporu)

Nedostatok odôvodnenia v Uznesení NS SR zo strany Porušovateľa nemožno považovať za nič iné, ako za prejav arbitrárnosti (svojoľnosti).

Ak Uznesenie NS SR v časti odôvodnenia výroku o náhrade trov konania (v časti určenia ich výšky) neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie Porušovateľa porušuje právo Sťažovateľov na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku im odníma možnosť konať pred súdom... Práve v odôvodnení súdneho rozhodnutia sa prejavuje výchovná funkcia civilného súdneho konania, a v jeho presvedčivosti i spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov.

Keďže ust. § 157 ods. 2 O. s. p. platí primerane i pre konanie na dovolacom súde (§ 243c O. s. p.), treba rovnako dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu.»

Na tomto základe sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd SR rozhodnutím, sp. zn. 6 Cdo 374/2013 zo dňa 16. 04. 2014 v časti výroku o náhrade trov konania porušil právo sťažovateľov... na základe čl. 46 ods. 1; čl. 48 ods. 2 Ústavy SR čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 374/2013 zo dňa 16. 04. 2014 v časti výroku o náhrade trov konania a vec vracia v tejto časti Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

... Sťažovateľom priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 552,08 €..., ktorú je im Najvyšší súd SR povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade,

ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zo 16. apríla 2014 vysporiadal s dovolacou argumentáciou žalovaného a jeho dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 OSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V tej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej odôvodnil svoj výrok o povinnosti žalovaného nahradiť sťažovateľom trovy dovolacieho konania, poukázal na zásadu zodpovednosti účastníka za výsledok (zásadu úspechu) a uviedol, že sťažovatelia *„mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).“*. Uviedol, že v konaní o dovolaní sťažovateľom *„vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátkou“*. V súvislosti s určením tarifnej hodnoty veci na účely určenia odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky najvyšší súd v odôvodnení uviedol:

„Odmena za jeden úkon právnej služby určená z tarifnej hodnoty veci 26 887,07 Eur v zmysle znaleckého posudku [REDACTED] č. 019/2004 činí sumu 873,08 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny v sume 436,54 Eur znížená v zmysle § 13 ods. 2 vyhl. č. 644/2004 Z. z. o 50 % krát 4 za zastupovanie štyroch osôb), pričom patrí za dva úkony právnej služby.“

Z argumentácie sťažovateľov v ich sťažnosti vyplýva, že namietajú porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a to vo výroku, ktorým najvyšší súd rozhodol o náhrade trov dovolacieho konania. Sťažovatelia nesúhlasia s určením hodnoty nehnuteľností ako základu pre výpočet odmeny za poskytnuté služby právnej pomoci ich právnym zástupcom. Namietajú, že najvyšší súd

vychádzal pri určení hodnoty nehnuteľností zo znaleckého posudku [REDACTED] č. 019/2004. Argumentujú, že najvyšší súd mal vychádzať z neskoršieho znaleckého posudku [REDACTED] č. 18/2007 podobne, ako to urobil krajský súd v rozsudku z 30. apríla 2013 pri výpočte trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

V prvom rade ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Vo vzťahu k určení tarifnej hodnoty veci podľa vyhlášky najvyšším súdom v napadnutom uznesení ústavný súd poukazuje na to, že predmetom konania bolo určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo 4. februára 2004 medzi právnymi predchodcami sťažovateľov a pôvodnou žalovanou [REDACTED], ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k špecifikovaným nehnuteľnostiam. Následne došlo k zmenám žaloby – v zásade z dôvodu, že pôvodná žalovaná vložila predmetné nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti [REDACTED], ktorá ich následne mala previesť na žalovaného [REDACTED]; ako aj z dôvodu úmrtia pôvodných žalobcov – právnych predchodcov sťažovateľov – s tým, že predmetom konania bolo následne určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľoch – právnych predchodcoch sťažovateľov. Vychádzajúc z predmetu konania, je relevantné, že všeobecné súdy neurčovali autoritatívne a pre účastníkov záväzne cenu, resp. hodnotu predmetných nehnuteľností.

Zo samotnej argumentácie sťažovateľov v sťažnosti tiež vyplýva, že oba znalecké posudky, t. j. znalecký posudok č. 18/2007 vypracovaný [REDACTED] a znalecký posudok č. 019/2004 vypracovaný [REDACTED], sa týkali predmetných nehnuteľností a určenia

ich hodnoty. Z uvedeného možno vyvodit' predpoklad, že uvedené hodnoty, hoci výrazne odlišné, mali svoju relevanciu v rozhodnom období, vychádzajúc z konkrétnych súvislostí, ktorými sú aj druh nehnuteľností a spôsob ich využitia. Ústavný súd však nie je oprávnený hodnotiť uvedené dôkazy – znalecké posudky – posúdiť spôsob ich vypracovania, správnosť a primeranosť ich záverov, pokiaľ ide o určenie hodnoty nehnuteľností a pod. Hodnotenie týchto skutočností sa totiž v zásade týka dokazovania a skutkových otázok prerokúvaného prípadu, ktorých preskúmavanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už uviedol, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011, IV. ÚS 445/2013). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

V uvedených súvislostiach je relevantné, že najvyšší súd pri určení tarifnej hodnoty veci na stanovenie odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky určil hodnotu nehnuteľností zo znaleckého posudku č. 019/2004, čo výslovne indikoval v odôvodnení napadnutého uznesenia. Z tohto pohľadu považuje ústavný súd tento právny záver – o spôsobe určenia tarifnej hodnoty veci – za ústavne udržateľný – nie je arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený. Skutočnosť, že použitie znaleckého posudku č. 019/2004 bolo pre sťažovateľov nevýhodnejšie, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako tak nemá relevanciu to, že najvyšší súd sa odchyľil od právneho názoru krajského súdu, ktorý vo svojom rozsudku z 30. apríla 2013 vychádzal zo znaleckého posudku č. 18/2007, pretože právny názor krajského súdu pre najvyšší súd nebol záväzný.

Sťažovatelia bližšie nešpecifikujú, ktoré základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo byť porušené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti a zo skutočnosti, že sťažovatelia nenamietajú zbytočné prietahy v konaní a ani to, že najvyšší súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia zrejme namietajú porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tejto súvislosti je relevantné, že najvyšší súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie (§ 243a ods. 2 OSP), preto nemožno uvažovať o možnosti porušenia tohto základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2016